

Съ подобни стихове Славейковъ, много естествено, ще се е зачиталъ въ хубавитѣ пѣсни на Чинтулова, ще се е влиялъ отъ тѣхъ и, вѣроятно, тѣ заедно съ рускитѣ образци сж му посочили правия пжтъ на поетическо развитие.

Проявилъ се творчески десетина години прѣди Славейкова, Чинтуловъ неможа да развие разнообразна и широка поетична дѣятелность, защото въ душата му не се разрѣши борбата между просвѣтителя и революционера. Той и до края на живота си неможа да заглуши хероичнитѣ пориви на своята бунтовна душа, нито да се откъсне отъ тихата просвѣтна дѣйность. При това вътрѣшно раздвоение, и външния робски натискъ, свѣжитѣ извори на поетовата душа се потискаха и се наложи тази плаха и анонимна литературна продукция. При едни и сжщи условия, Славейковъ се оформи и работи изключително като просвѣтитель, безъ да издигне гласъ за борба противъ тиранията; а Чинтуловъ раздвоенъ продължаваше да излива патриотичнитѣ си пориви въ хубави бунтовни пѣсни, които се носѣха въ хиляди прѣписи отъ ржка въ ржка, улучваха народнитѣ копнежи за волность и свобода, трептяха въ унисонъ съ душата на народа и възвѣстяваха кървавата зора на новия день... „Името на Чинтуловъ, пише Райко Живзифовъ, младъ съврѣмененъ български поетъ се ползва съ значителна популярность между българитѣ. Наистина неговитѣ патриотични пѣсни твърдѣ рѣдко се появяватъ въ печата, но това не имѣ прѣчи да се разпространяватъ въ хиляди екземпляри по цѣла Бѣлгария“ (Поэія Славянъ, с. 311). А Вазовъ (Подъ игото, с. 127) разказва: „Раздаде се на сцената революционната пѣсенъ:

«Пламни, пламни ти въ насъ любови гореща,
Противу турци да стоимъ насрѣща!»